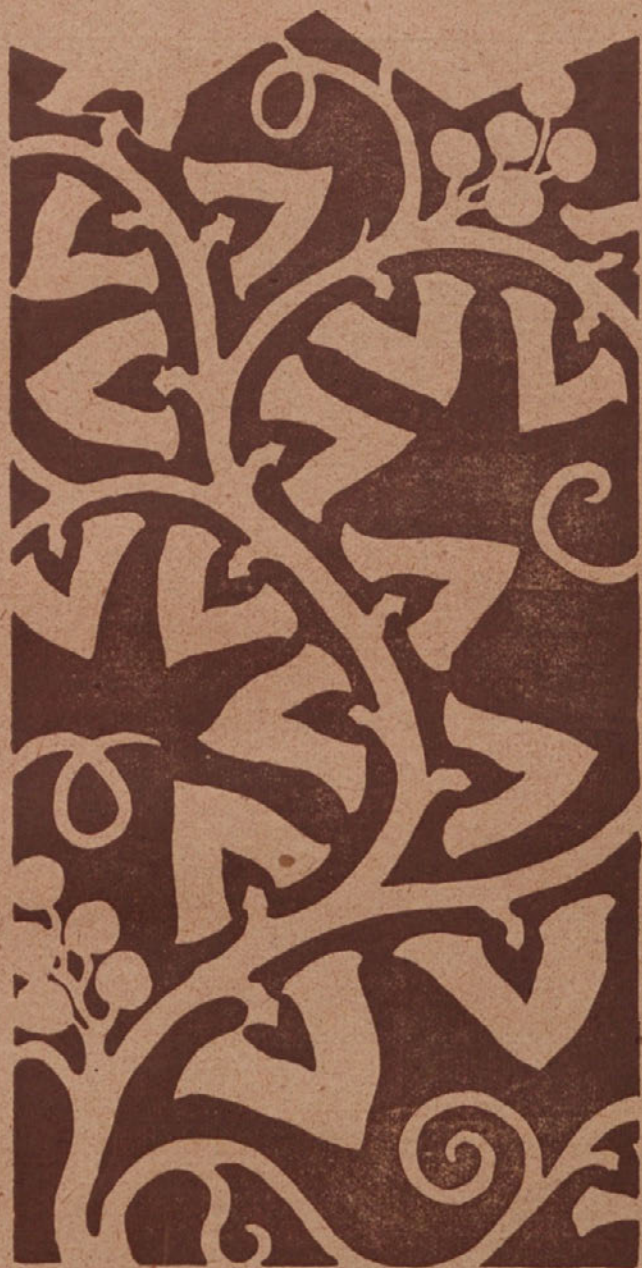

Poština plačana v gotovini.

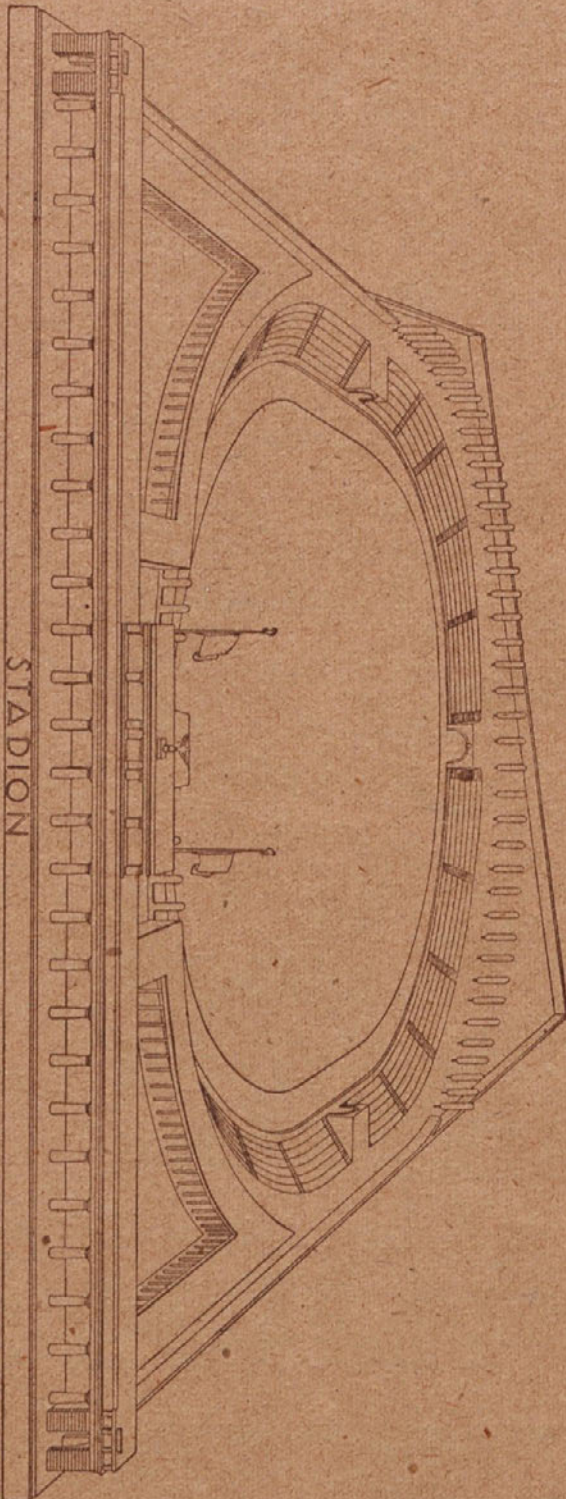

MLADOST

1926

Št. 11

STADION

*Za praznik Brezmadežne.
Mariji.*

Škender.

*Snoči komaj sem zavnjal
Tvoj preskriti cvet,
snoči jedva slišal sem
še Tvojih dalj šepet ...
Zdaj si v meni vsa opojna
kot ciklamin vonj,
močna si in glasna
kakor velik zvon ...
In veselo poješ v praznik moj ...*

— — —
*Sami razcveteni grički krog mene kipé,
sama šumna valovja krog mene valové.
Nad rožnimi grički slavci
— misli moje — pojó ...
Nad šumnimi vali galebi
— moje sanje — plavajo
za Tvojo ladjo ...*

— — —
*V sleherni sanji mojih večerov
uzrem Te v napol zastrti podobi:
bela sestra Si mojim somračnim večerom.*

Sama veš, kako je tedaj lepó:

*Kot rože so vse moje sanje
polne vonjav.
In kadar se sklonim vánje
v tih pozdrav
mi je nad vse sladkó ...*

Drago Ulaga:

Dobro smo volili.

Telovadci so zrcalo vaditeljeve osebnosti: so dobri, ako je načelnik na mestu, so pa slabi, ako je vaditelj ali načelnik nezmožen. Ves naš tehnični napredek je odvisen od onih oseb, katere volimo za načelnike. Kakršen je učitelj, takšni so učenci. Tudi načelnik je učitelj; žal pa, da so naši načelniki često podobni onim učiteljem v starih časih, ki so znali komaj pisati in nič drugega. Navadno volijo člani po odsekih za načelnika tistega, ki zavrti največ veletočov, pri tem se pa ne vprašajo: ali bo znal učiti, ali bo znal komandirati, ali bo znal vzdrževati red, ali je načelstva vreden? Vse kaže, da članstvo premalo izbira pri volitvi. Predpogoj za načelnika-vzgojitelja je, da pozna in obvlada sebe in druge. Biti mora torej vzorna osebnost, popolnoma vreden, da nosi orlovsko ime. Ravno tako važno kot prvo, je pa tudi drugo: obvladati mora telovadno snov in znati mora učiti druge. Zato je pa potrebna orlovska šola. In kaj je ta šola? Že pri naraščanju se vidi, kdo bo zmožen biti nekoč načelnik. Na takega fantka je treba vedno gledati in mu nuditi priliko, da se v telovadnem oziru izobražuje. Takega fantka je treba pošiljati na nastope, tekme in tečaje. Tudi pri vaditeljskem zboru se je treba ozirati na kandidata, ki misli postati načelnik. Najboljše je, da se izvoli za zapisnikarja ali za vaditelja naraščaja. Seveda je navadno več takih kandidatov, ali pameten in prebrisan načelnik bo že vedel, kdo je najzmožnejši; s tem mora vselej siliti v ospredje. Sicer pa lahko to dela tako, da drugi člani tega niti ne opazijo. Saj je ta praksa pri marsikaterem odseku uveljavljena. Konec te orlovske šole je pa vojaščina. Tam se fant še utrdi, se nauči še marsičesa in ko pride nazaj, postane zmožen, da prevzame vodstvo v telovadnici. Jasno pa je, da bo moral tak načelnik vsaj enkrat na leto na tečaj.

Sedaj pa pogledjmo, kako volijo nekateri odseki načelnika: kdor najboljše telovadi, ta bo načelnik. Je pa vseeno, če je tudi prišel od kdovekod. Drugi volijo zopet premlade fante. Dostikrat je najti pri odseku načelnika, ki še pri vojakih ni bil. Zgodilo se je pa, da je moral oditi in telovadba je sladko zadremala. Največji greh pa je voliti načelnika, ki ne hodi na tečaje. Kako pa naj uči, če sam ne zna! Potem pa je videti sadove: proste vaje znajo člani čisto po svoje, tako da bi človek mislil, da delajo kake posebne odsekove vaje, na orodju pa se prekopicavajo tako, da ne veš, ali se šalijo, ali mislijo zares. Končen uspeh pa je: »Meni se ne ljubi hoditi več v telovadnico.« Jaz pa pravim: Bog nas varuj domišljavih načelnikov!

Koga bomo torej volili? Tistega, ki je cel mož, ki zna zase in za druge, ki ima časa, ki ga imajo fantje radi, ki je hodil in bo hodil na tečaje, ki je že bil pri vojakih, ki bo lahko ostal več let načelnik, ki bo skrbel za naslednika, ki zna peti itd. Suho je to povedano, bom pa rajši povedal, kako smo volili načelnika pri nas.

»Mlinarjev Jože, presneto je to fest fant! Pa brke ima in težno stojo dviga! Drži jo pa tudi pet minut, če mu ga obljudiš en frakelj. Pa cigarete ima vedno seboj; ta bo res dober načelnik.« Tako je govoril najmlajši vaditelj, pa je debelo pogledal, ko so drugi rekli, da ga ne bodo volili. Predlagali so drugega. Bil je mlad, 19 leten fant. Tako pridno je telovadil, da je tekmoval že za višji oddelek. Tudi ga ni manjkalo na nobenem fantovskem večeru in pri nobeni telovadni uri. Doma si je sam naredil drog in bradljo in veliko fantov je že pritegnil k Orlu. Pa se je oglasil g. kaplan: »Pustimo ga še! Sedaj naj bo zapisnikar, ko pa pride od vojakov, si ga bomo zopet ogledali. Fantje, kaj pa Tone? Preden je bil pri vojakih, je bil vaditelj naraščaja. In sedaj mi je vedno pisaril po »Vaditelja«. Ko pa je prišel domov, je bil drugi večer že v telovadnici. Pomislite, Tone ostane doma in bo lahko pet, šest let načelnik!«

Ni bilo treba mnogo govoriti in Tone je postal načelnik. Dobro se mu je zdelo in ves hvaležen je začel: »Zahvalil se vam bom za zaupanje s tem, da bom delal, kar mi bo mogoče.« Vsi smo komaj čakali prihodnje telovadne ure. Med prvimi je prišel Tone. Čudno pa je bilo, da je tistega večera tako malo govoril. Kaj neki je imel na tistem listku? Pa smo kmalu uganili. Telovadni načrt in priprava je bila. Takoj sem dobil rešpekt pred Tonetom in zmenoj vred vsi telovadci.

F. Hrastov:

Fantje, pišite v „Mladost“!

Kakšna se Vam zdi »Mladost«, bratje?

Zato vprašam, ker se mi zdi, da je v letošnjem letu precej drugačna, kot lani. Drugačna na zunaj kot na znotraj; povsem drugo lice ima in drugo dušo. Pregledavam jo, motrim, mislim in se vprašam: kakšna je, kakšna je bila, ter — kakšna naj bo? Enc stoji: da je hotela biti vsekar taka, da bi bila kar najbolj zanimiva, poučna, vzgojna. Več ali manj se ji je to tudi posrečilo; v kolikor se ji ni in na katero plat se ji ni, smatram, da je krivda predvsem nas članov samih. Zato sem tudi zgoraj zapisal besede, ki povedo, kakšna je ta krivda in kako naj jo popravimo.

»Mladost« mora biti v prvi vrsti naša, fantovska — v pravem zmislu orlovska. Tega ne smemo nikoli pozabiti poudariti. Le taka bo vsem všeč in mislim, da smo si glede tega vsi edini. »Mladost« mora biti revija orlovstva, mora biti glasilka naše ideje. V njej naj bo zastopana vsa naša misel; naj bo slika našega dela, slika nas samih. Iz nje naj diha duša naših fantov, kajti radi njih je gledala pred 19. leti beli dan.

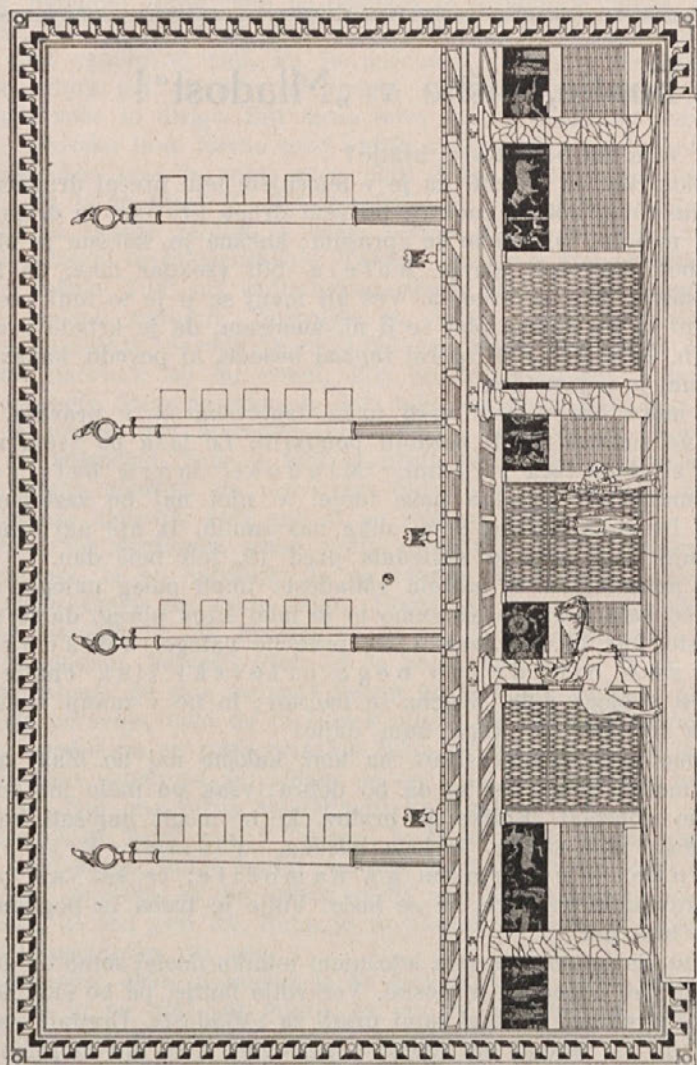
Ni nobene potrebe, da bi morala »Mladost« imeti poleg naloge, da širi orlovsko misel, še katero drugo; že samo to je tako širok obseg, da je v njem obseženo vse tisto, kar bi kdo označil kot posebno nalogo. »Mladost« ne more in ne sme biti drugo nego orlovski list. Fantje iščejo v njej sami sebe, svojega dela, uspeha in načrtov; in ne v zadnji vrsti iščejo v njej ognja in navdušenja. Tega nam dajte!

Mi člani smo sami zainteresirani na tem, kakšna naj bo. Zato moramo vsak po svojih močeh delati na to, da bo dobra; vsak po malo moramo prispevati za njeno dobrobit. Koliko je bratov, ki bi mogli napisati kaj zanimivega iz življenja njih samih, svojega odseka. Pišite! Primite za pero in krepko, s pogumom ga namočite; če se Vam prvokrat ne posreči, popravljajte; vse gre, če se hoče. Volje je treba in poguma. Kjer je volja, tam je tudi pot!

Ali ni čudno, da imamo v celem letošnjem letniku doslej samo 48 dopisov; torej komaj vsaki peti odsek ga je poslal. Več volje fantje, pa bo šlo! Ne samo dopise, nego tudi sicer naj bi člani sami pisali za »Mladost«. Urednik sam tudi ne more vsega; mi vsi skupaj mu moramo pomagati. Dati mu moramo vedno toliko gradiva, da bo lahko izbiral. Potem bomo zadovoljni z listom mi in urednik, organizaciji sami pa bo v čast in ponos.

Lahko je kritizirati, težje delati. Zgrabimo vsi in poznalo se bo. Težko je sicer izbirati tako tvarino, da bi bila vsem všeč, še težje pa je, najti ljudi, ki bi nam to pisali; zato moramo vsi prispevati. Urednik pa naj najboljšo izmed dobrega izbira. In če enemu roma dopis ali članek mesto v »Mladost« — v koš, zato ne sme biti zamere. To ni za nas!

Tako bomo v »Mladost« uvedli novega duha, novega ognja in novega navdušenja za naše lepe orlovske ideale.

P O R T A L O R L O V S K E G A S T A D I O N A

Franjo Neubauer:

Pred nočjo.

Oblački zarudevajo,
višave nebne sevajo,
oči se jim odpirajo
še enkrat pred nočjo,
še zadnjikrat ozirajo
na lepo se zemljó.
Potók hiti ob vejah vrb,
potaplja vanj se lunin srp.
Po mraku bega nelopir
in mojega srcá nemir.
A cerkvice pozvanjajo,
večerni mir oznanjajo.
Prihaja noč čez hrib in plan,
zavila v plašč širok, teman.
Razgrinja ga čez grič in dol,
pokriva rádot ž njim in bol.

Brat Janez:

Rimski mozaik.

2. Srečna Italija.

Pokojno leži noč nad Furlanijo, poslednji bledikast svit za morjem je ugasnil. Vsa naša pozornost velja sedaj nam samim. Zelodec zahteva svoje in pridno se praznično nahrbtniki. Nekateri že skušajo dremati, pa ne gre, preveč je živa mladina.

Pravkar vozimo preko dolgega mostu Piave! V svitu zvezd je videti kakor potok, nedolžno se je skrila za ostro zasekane bregove. Kakšna pa je bila v usodnih mesecih leta osemnajstega! Kakor veletok je tvorila nepremostljivo oviro med nami in Italijani. Razdražena, peneča se, je požirala v svoje rjave vrtince ploske pontone z našimi fanti vred. Kolikim našim fantom in možem je skopala prezgodnji grob. Italijane je tedaj rešila Piava, da jih ni strla Avstrija.

Prijatelj Korel zna laško. Ni še pozabil fašistove uljudnosti na Krasu, zato porabi priliko, da maščuje Nanos in Snežnik. Jaderno se spravi nad fašista, ki ždi pri zavori in prijazno pojasnjuje:

»Kajne, tole je bila Piave. Bi rekel, da je že precej daleč tole v Italiji. No, torej do semkaj smo Vas gnali leta sedemnajst. Če se pa spoprímemo sedaj, Vas naženemo do Pada!«

S kako vidno naslado razlaga Korel zgodovino in bodočnost! Fašist se nasmiha, pa se vidi, da mu ne gre od srca. Šmeš je bolj turški, kakor ugotavlja Korel v domačem jeziku.

»Italija je velika, je močna, je edina,« — ugovarja fašist in poudarja zlasti zadnje, kakor da bi hotel na kaj namigavati.

Povedal pa ni, da je lepa, kar smo sicer ugotovili mi sami, kakor hitro je sinil dan. Za nami so Apenini, pred nami pa prelepa dolina reke Arno z ljubkimi mesteci in slikovitimi gradovi. Sedaj večkrat premišljuje, ko vzbujam spomine, kaj je tisto, kar dela Italijo toli slavljeno, kakšen čar ima ta zemlja, da je toli opevana, kaj je tisto v njej, kar privablja vsa srca?

Če izvzameš temno zelenje oleandrov in cipres, je zelenje naših gozdov lepše in živahnejše. Naše gore so silnejše in vse bolj drzno kipe v zrak kot te rahle, valovite vzbokline zemlje. Naše vode so čistejše in poskočnejše kot lene laške reke... Kaj imaš na sebi, ti srečna Italija, da je spomin nate tako prijeten in da je srce za teboj kakor bolno od domotožja?

Ne vem, kako bi mogel to povedati. Vsak čuti in doživlja drugače. Prav gotovo, Italija je dežela doživetja, oprime se srca in duha, njena podoba v duši je vedno lepa.

Nemara, da je nekaj domišljije zraven, nič ne de. Mislim namreč, da je lepota neba tisto, kar ustvarja tako povečičanje zemlje. Čudovito jasna modrina neba, ki je

nedopovedljivo globoka in čista in se vedno smehlja, ta je, ki utisne vsem svoj lesket. Odsvit neba razčisti in poglubi barve, da gledamo vse stvari kakor skozi ostro brušeno lečo. Le tako si je ta drugače enolična pokrajina privzela sanjavo romantičnost, gradiči na okroglih gorskih obronkih so očarljivo lepi, dasi mogoče v resnici napol v razvalinah. Mehke črte daljnih gora bude neznano hrepenenje, samotne pinije in redki cipresni gozdovi zavajajo v otožno mističnost. Lepota neba je prožela zemljo in jo združila z nebom, — nebesa so tu tako resnično blizu! —, zato je Italija dežela svetnikov. Lepota neba poraja lepe, vzvišene misli, zato je Italija dežela pesnikov. Lepota neba je povečevala vse stvarstvo, zato je Italija dežela velikih umetnikov. Lepota neba ogreva srca, zato je to dežela ljubezni. Vedno smehljajoče se nebo je utisnilo celo ljudem svoj pečat, zato je Italija tudi dežela telesne lepote, ki je umetnikom dala vzore nesmrtnim umetninam.

Prijatelj Korel, ki ima o vsem svojo misel, jo je koj v Firenzi takole pogruntal: Sedaj, ko gledam te kraje in ljudi, italijanske umetnike mnogo manj cenim. Saj jim je bilo prav za prav le kopirati, da so ustvarili to, kar mi severnjaki tako občudujemo. Kadar je Rafael hotel naslikati Madono, je za vzorec vzel kar eno takihle deklet. Pri tem je Korel čisto neženirano pokazal z roko na mlado dekle, ki nas je zvedavo gledalo popravljaje si z roko črne lase, ki so se ji vsule preko ramen. Bil je res vabljliv pogled za slikarsko oko. »Pomisliti moramo tudi,« — je modroval Korel dalje, »da je smisel za umetnost tem ljudem, ki vedno gledajo lepoto, vse bolj prirojena kot nam, ki vsega tega nimamo. Rečem še to: mi delamo krivico, ko se jezimo na Kralja in druge slikarje, ki rišejo strahotne figure s spotegnjenimi vratovi, krčevito zvitimi udi in obešenjaškimi obrazi: kar vidijo, to pa slikajo!«

Mi smo seveda ogorčeno protestirali. Pa saj ga poznamo Korla, ki je presrečen, kadar zabavlja. Neizrečeno rad pretirava. Malo ga izgovarja okoliščina, da umetnosti ni študiral in je tudi ne razume, kar je še večkrat dokazal in čemur tudi ne oporeka. Prišel je le bolj slučajno v to umetniško ozračje, gnan bolj po programu kakor lastni volji. Vendar, kaka pametna se mu pa včasih le ukreše, tudi zato, ker nima po načelih in predsodkih pokvarjenega okusa, in nemara je tudi v teh njegovih gorostasnostih drobec resnice.

Srečna Italija, ki res vsakemu nudiš svoje!

(Dalje.)

Prpriave za rimske mednarodne tekme: Polovica vrste pri suvanju krogle.

Franc Pengov:

Znanost in vera.

Stokrat slišiš in vsepovsod lahko danes čitaš trditev, da sta si vera in znanost nasprotni, da se imata kakor voda in ogenj ali noč in dan. Kaj je na tej trditvi? Ali ima kaj za seboj?

Pred kratkim je izšla na Angleškem zanimiva knjiga Lorda Balfourja z naslovom: Veda, religija, realnost (veda, vera, resničnost). V uvodu pravi Lord Balfour, da so bili vsi tisti, ki so prerokovali že pred 50 leti, da bo vera kmalu nadomeščena z znanostjo, razočarani. »Minulo je pol stoletja,« pravi pisatelj, »in pogledjmo rezultat (izid) njihovega prerokovanja! Ne samo, da vera ni izgnila, temveč nasprotno je njeno razmerje do znanosti na koncu te dobe mnogo ugodnejše, kot pa je bilo pred 50 leti. In vendar nikakor ne moremo reči, da bi bila znanost od takrat nazadovala, ampak nasprotno, napravila je velikanski korak naprej. Današnja civilizacija (izomikanost),« končava pisatelj, »ki se kaže v kupičenju znanja, mehaničnih naprav, tvornic itd., sicer ni prijazna verskemu naziranju, vendar pa je končan prepad med vero in znanostjo, in religija je zmagala.«

Nočemo dokazovati, da med vero in resnično znanostjo prepada sploh biti ne more; saj imata obe posestrimi isti pravrelec: neskončno modrega in vsevednega Boga. Pokazati hočemo samo na nekaterih zgledih, da so bili največji učenjaki, tako katoliške kakor tudi protestantske veroizpovedi, možje, ki so visoko dvigali prapor svete vere.

Ena najbolj materijalističnih (tvarnih ali čutnih) znanosti je gotovo kemija (veda in nauk o sestavini teles). Kdor brodi vse življenje po stvari — si lahko misliš — bo še najprej zgrešil Boga in dušo!? In vendar je zgodovinsko dejstvo, da so bili najuglednejši kemiki 19. stol.: Berzelij, Dumas, Liebig, Chevreul in dr., odločno nasprotni materijalizmu (priznavanju le čutnih užitkov) in ateizmu (brezboštvu). Kdor le količkaj pozna zgodovino in tajne kemijske znanosti, mu bodo že ta imena zadostovala, da opero v njegovih očeh 19. stoletje očitka ateizma. Vendar naj sledi v dokaz naše trditve še nekoliko mož, ki so bili z gori imenovanimi deloma v ozki zvezi.

Prizadevanje nemškega kemika Liebiga je šlo v prvi vrsti za tem, da iztisne iz svoje znanosti rodovitnih sadov za praktično življenje, zlasti za kmetijstvo in za industrijo hranil. Nanj spominja francoski kemik Ivan Anton Chaptal (1756—1832), ki je posebno umel izrabiti znanost za napredovanje obrti. Pod Napoleonom I. je bil notranji minister in je kot tak izredno veliko storil za razvoj trgovine in industrije (obrti); veličastne planinske ceste čez Simplon, Mont-Cenis, Mont-Genèvre so njegovo delo, ki mu je pridobilo svetovno slavo. In kakšno je bilo versko prepričanje tega velmoža? Njegov naslednik na profesorski stolici za kemijo v Montpellieru pravi o njem: »Vir Chaptalove veličine najdemo v krščanskih načelih njegove vzgoje. Njegovo neumorno delo in gorečo ljubezen do bližnjega je prešinjala živa vera. Bil je prepričan, da se kaj velikega in trajnega more vstvariti edinole na temelju in načelih spiritualizma, to je vere v nadnaravnega Boga in dušo. Spoznal je bil, da stoji ob zibelki vsake znanosti kak bogoverec, kak Sokrat ali Platon, kak Aristotel ali Tomaž Akvinski; kak Kopernik ali Galileji, Kepler ali Newton; Descartes, Paskal, Leibniz, Euler; Lavoisier, Ampere, Biot.« — Proti koncu svojega življenja je smatral za častno dolžnost, da poplača dolgove svojega sina; na ta način je prišel ob vse premoženje. Kljub temu pa je daroval za oltar Matere božje v župni cerkvi svojega rojstnega kraja krasno sliko in srebrno monštranco ter pisal župniku: »Ohranil sem veliko ljubezen do kraja, kjer sem bil rojen, in do cerkve, v kateri sem bil krščen.«

(Dalje.)

Otokar Janez:

Kako smo potovali v Ameriko.

(Dalje.)

Govorim! Amerika je tako velika in po njej se pride tako daleč, da človek lahko pozabi vsaj polovico svojih dolžnosti, če ne vseh. Tako sem tudi jaz pozabil, da moram vsaj enkrat na mesec pisati za »Mladost«. Ko bi večkrat videl katerega treh mojih sopotnikov, bi gotovo ne bil tako pozabljiv. Toda oni hodijo po svojih potih in opravkih, jaz pa po svojih. Pišemo si pa že odnekad ne in pri tem je ostalo tudi v Ameriki.

Ako bi bil vedno na enem mestu, bi me morda »Mladost« sama vsak mesec enkrat spomnila na mojo dolžnost. Toda tokole, kot je sedaj, pa »Mladost« dobim ali pa ne dobim, kakor nanese. Potem pa res ni čudno, da je tako.

Te dni sem pa prejel pismo iz starega kraja, ki me je spomnilo vseh teh reči in mi je zabodlo nekaj težkega v srce: nemaren si bil! Pa še nekaj več. Takole pravi tisti človek: »Bral sem v zadnji številki »Mladosti« nadaljevanje Tvojega spisa, pa sem skoraj počil od smeha. Stvar postaja vedno zajemljivejša. Vidi, da sem tudi jaz med tistimi, ki žele, da popišeš vse na dolgo in široko in mora prihajati še najmanj skozi ves prihodnji letnik. Iz prejšnjih števil je tudi razvidno, da mora vsak pameten človek kaj takega pričakovati.«

O, kako je meni vroče! Komaj še vem, kako in kdaj sem prišel v Ameriko, pa naj vse tako natanko popisujem! Sicer pa hvala Bogu, da so še ljudje na svetu, ki drugače mislijo, dasi bi jih moj prej omenjeni prijatelj rad prištel med nespametne...

Če se ne motim, smo zadnjič ostali ob morju, na Francoskem namreč, v mestu Cherburgu. Ko gledam sedaj v duhu za morske obale tega mesta tja ven na odprto morje, se spominjam, kako sem takrat ugibal, kje drži čez tisto gladino pot v Ameriko. Po daljšem ugibanju mi je postalo jasno, da prav za prav poti ni. Eno samo ogromno brezpotje. Da je to res, sem natanko spoznal pozneje, ko smo drveli preko morja, ki ni bilo nič preveč — »gladko«. Prav krepko nas je premetavalo sem in tja, gori in doli, iz doline na grič, z griča v dolino. Odkrito priznam, da mi takrat ta igra ni bila nič prijetna, toda danes mi prihaja zelo prav. Da vam povem!

Na morju torej nismo našli nobenega pota. Toda samo hoja ali vožnja po poti se dosledno more imenovati potovanje. Jaz pa opisujem, kako smo potovali v Ameriko. Torej se je naše potovanje z vstopom na ladjo končalo. Lahko bi sicer pisal, kako smo potovali po izstopu iz ladje, toda takrat smo bili že v Ameriki in nismo več potovali v Ameriko. Iz vsega tega sledi, da sem svojo nalogo prav za prav že dovršil in po vsej pravici bi smel odložiti pero.

Da se pa ne bo moj spis le preveč čudno končal, naj omenim še nekatere reči in povem, kako se nam je godilo, preden smo zagledali novi svet.

Naš vlak se je ustavil v Cherburgu. Ko smo izstopali, je vsak padel v objem kakega ladijskega agenta. Govorili so vse jezike sveta razen slovenskega, toda mi smo za silo tudi hrvaški razumeli. Zato se je zajedel med nas neki hrvaški govoreči agent in nas je potlačil v nekak avtobus, o katerem je trdil, da pelje naravnost na našo ladjo »Empres of France«. Z nami je bilo še več drugih potnikov, med njimi neka hrvaška žena, ki je na ves glas tarnala, da ni na pravem vozu, da jo bodo zapeljali in podobne reči. Zastonj ji je agent dopovedoval, da je on nalašč zanjo semkaj poslan, da jo pozna in ve za vse njene načrte, ona je venomer zatrjevala, da je njen mož iz Amerike vse drugače opisal Cherburg in naročil, da mora iti tako in tako. Smilila se nam je sirota in vendar smo imeli ž njo dosti zabave. Ko smo se ustavili pred pristaniščem, je hotela kar uiti in je kričala kot zblaznela.

Brat Nardžič je podražil starega fanta: »Ali ni to škandal, da takile prismojeni ljudje potujejo prav tako daleč kakor ti, ki si vendar tako moder?«

Stari fant ni utegnil odgovoriti, zakaj agentje so nas napodili pod neke lesene kolibe in od tam k raznim uradom, da so še enkrat pregledali naše potne liste. Tudi zdravniki so nas še nekoliko pretipali.

Ko smo te reči opravili, so nam dali listke za ukrcanje. Zlezli smo po mostu navzdol in bili smo na ladji. Seveda to še ni bila prava ladja, temveč komaj pristaniški parnik, ki nas je imel v nekaj urah odpeljati na pravo ladjo, ki je čakala daleč zunaj na morju.

Ko sem si površno ogledal novo začasno bivališče na morju in svet okoli njega, sem postal melanholičen in sem se vsedel v kot. Obšla me je bila telesna in dušna utrujenost. Naenkrat stoji pred menoj mlad, postaven mož in me nagovori po slovensko. Zvedel sem, da je Jože Jerše, doma s Šenturške gore pri Kamniku in potuje v Ameriko z obiska pri svojih sorodnikih v domovini. Vesel sem ga bil, ker je prinesel izpremembo

in ravno izpremembe sem bil potreben. Takoj sem ga seznanil tudi z ostalimi tremi mojnimi sopotniki, vendar sva si vsa vožnjo po morju ostala najboljša tovariša. Veliko mi je povedal o Ameriki in o svojih doživljajih v njej. Kot jako mlad fant je prišel pred leti v novi svet in se skoraj ganiti ni znal v njem. Najprej je dobil službo v hotelu, kjer je v kuhinji pomival posodo. Zaslužil ni mnogo, toda ker zapravljanja nikoli ni bil vajen, si je kmalu nekaj prihranil. Začel je premišljevat, kako bi prišel kam naprej, pa mu je postalo jasno, da brez znanja jezika in poznanja Amerike ne bo mogel nikoli ničesar doseči. Zato je svoje prve prihranke obrnil v to, da je začel posečati večerno šolo. Pridno se je učil angleščine in jo kmalu dobro obvladal v govoru in pisavi. Dobil je boljšo službo in poleg svojih poslov neprestano dalje študiral. Prevzel je potovalno zastopništvo neke velike tvrdke in v tej službi večkrat prepotoval vso Ameriko. Ker je mož jako trezen, soliden in resen značaj, se je polagoma povzpел do stališča, kot ga doseže malokateri Amerikanec, ki je prišel iz starega kraja kot nešolan kmečki sin. Danes ima lepo službo v Detroitu, poleg tega pa obiskuje večerno šolo, v kateri se predava trgovsko pravo.

Sedaj, ko sem imel že na lastne oči dosti prilike videti, kako se mnogi naši ljudje izgubljajo tu v zapravljanju in veseljačenju brez vsakega višjega smotra in poleta, vem toliko bolj ceniti resnobo in podjetnost tega prvega Amerikanca, ki sem se z njim seznanil tik ob slovesu od Evrope.

Jako hitro bi mi bila minila vožnja po morju v prijetni družbi Mr. Jeršeta, da ni bilo vmes — morske bolezni. Ne smem in ne morem tajiti, da sem imel mnogo opraviti z njo, pa nič manj moji trije sotrpini iz znane četvorice. Toda kadar mi je malo odleglo, sem takoj poiskal družbo Jeršetovo in hodil z njim po veliki ladji, da bi se poučil o vseh njenih tajnostih in posebnostih. Mr. Jerše je vedel marsikaj, kar je bilo meni do tistih dob španska vas. Zlezla sva celo doli v spodnje prostore, v ladijski trebuh, in pregledala srce in obisti našega morskega velikana. Prijazen mornar nama je vse razkazal in razložil, po angleško sicer, toda Jerše je meni po naše sproti tolmačil.

Večerja je bila že na pravi ladji. Prav dobro smo se počutili pri krasno obloženi mizi in ko se je začela ladja premikati, se nam je lahko zibanje zelo tako prijetno, da smo se čudili, kako more kaj takega povzročiti morsko bolezen...

Pri sosedni mizi smo opazili v družbi žene in dveh otrok moža, ki je bil skoraj čisto duhovniško oblečen. Brat Nardžič je pošepetal našemu patru, češ: tam je eden tvoje baže. Toda patru se je zdelo to neverjetno in je izrazil mnenje, da bo to kak protestantovski pastor, ki potuje z družino čez morje. Toda kmalu na to je gospod »pastor« vstal od mize in se prišel sam predstaviti našemu patru. Povedal je, da je poljski duhovnik, ki je doslej misijonaril med rojaki na Francoskem, sedaj pa potuje v Kanado, ker so tam stotisoči poljskih izseljencev brez duhovne oskrbe. S seboj vodi sestro, ki je pred kratkim postala vdova in se z dvema otročičema nima kam dejati.

Tako sta dobila sebi primerno družino tudi naš pater in stari fant, ki je nad vse zvesto poslušal Poljakovo pripovedovanje o razmerah poljskih izseljencev po širokem svetu. In ta poljski duhovnik je vedel o tem brez konca in kraja pripovedovati, saj je že dolgo vrsto let misijonaril po Nemškem in pozneje po Francoskem. In sedaj ga je misijonarsko srce gnalo celo čez morje, ker je čul praviti, da je tam potreba največja. Trdil je, da je vseh Poljakov v tujem svetu okoli 7 milijonov, tako malo jih more preživeti domovina. Naš znanec je sicer jako učen gospod, zapazili smo celo, da je dvojni doktor, in pravil je, da ima v domovini ponudbo za bogoslovnega profesorja, toda niti na misel mu ne pride, da bi ponudbo sprejel. Za vzrok je navajal poleg želje po misijonarskem poklicu tudi neurejene razmere v domovini. Zagotavljal nam je, da bomo o novem polomu na Poljskem prej slišali, kot si moremo misliti. Na tisto napoved sem se spomnil letos v zgodnji pomladi, ko smo brali v listih alarmančne vesti o strašni revoluciji na Poljskem...

Tisti večer, ko smo stopili na ladjo, je bila ravno vigilija Vseh svetnikov. Poljak in pater sta se dogovorila glede maševanja naslednji dan. Vse je šlo gladko od rok in dve sveti maši sta se imeli vršiti v knjižnici prvega razreda. Nabili so na vidnem prostoru velik napis, ki je vabil vse k službi božji.

Ostali smo pokonci dolgo v noč in se prav prijetno razgovarjali. V najboljšem razpoloženju in pri krasnem zdravju smo odšli končno v svoje kabine.

Drugo jutro je čakal v knjižnici prvega razreda samo knjižničar — napovedanih mašnikov ni bilo od nikoder in k maši ni prišel niti en vernik. Vse je držala v kleščah morska bolezen, zunaj je pa divjalo viharno vreme, da se je ladja močno zibala. Bili smo že na odprtem morju, da se ni videlo drugega, nego samo voda, voda, voda, nad njo pa težki, svinčeno težki oblaki, iz katerih je lilo, lilo, lilo... (Konec prih.)

Orlovska pisma

Dragi Jože!

Obrniva list živeljenja. — Ne greva več za uničujočimi sledovi blodne strasti, sicer ne vem, kje bi bil konec. Ustaviva korak na spolzki poti in ugotaviva le to, da kar sva videla, ni pravljica, ne legenda, ne težka sanja, ki leže za trenutek na dušo. Ne, resničnega živeljenja senčna stran je to, dejstva so, kakor jih uči skušnja in podaja znanost.

Naj bo tega dovolj, čeprav bi mogla odkriti še hujše reči. Uverjen sem, da že to zadostuje, da dozori v vsakem še količkaj idealnem fantu sklep: Do vsakega dekleta in do sebe hočem biti vitežki!

Mislím, da bi vsak količkaj vreden fant storil tak sklep, kaj šele Ti, ki vem, da imaš dobro, plemenito srce. Govorim pa kar odkrito. Kakor je gotovo, da je tak sklep že sam na sebi nekaj vreden, ker kaže na dobro voljo, ki je v srcu, vendar Ti nič ne prikrivam, da s sklepom še ni vse končano. Sklep je šele začetek, vse ogromno delo še čaka izvršenja. Dobre volje marsikomu ne manjka, pač pa moči. Premnogokrat je od sklepa do dejanja zelo dolga pot. Kaj vse človek sklene in vendar, koliko sklepov ostane neizpoljenih. Pa saj poznaš reklo, da je pot do pekla pollakana s samimi dobrimi sklepi.

Vendar tu gre za važno reč, da, sam veš, da se na tem bojišču odloča tvoja časna in večna sreča. Zato vzemi stvar tako resno kakor da gre za Tvoje vse. In čeprav imaš mnogo hudih težav s samim seboj, ne obupaj! Prav Tebi so zato namenjene te vrstice. Hočem Ti kar naravnost povedati nekaj za tolažbo in spodbudo.

Predvsem vedi tole: burna narava, polna penečih strasti in jakih nagonov še ni nikak greh. Prav tako je v zmoti, kdor mirno, brezstrastveno naravo že istoveti s čednostjo. Ti seveda spričo svojih težav in ljulih bojev take ljudi blagruješ, pa Ti povem jaz, da niso zavidanja vredni. Res, ni se jim treba toliko boriti s strastmi, nagoni, ki se — v drugih ljudeh najjačji, — v njih le slabotno javljajo, vse gre lepo, gladko po začrtani poti, — malo kaka stvar požene težko kri hitreje po žilah, — toda, ker ni močnega molorja, tudi ni krepkega delovanja. Ljudem te vrste so cilji precej nizko postavljeni. V živeljenju dosega jo le srednjo mero uspehov in sodim, da tudi le srednjo mero popolnosti.

Drugače ljudje takih strasti. Ti so zmožni utisniti svetu in dobi, ki jo žive, svoj pečat. Polna energija, ki je v njih, jih žene k delu in ustvarjanju. Vse je odvisno od tega, kam vržejo svoje sile. Če se obrnejo k slabemu, morejo povzročiti neizmerno zla. Ako jih obvlada nežista slast, se izživljajo do skrajnosti, dokler ne obleže izmognani in razbili ob čerih živeljenja.

Ampak vsak te vrste ljudi vrže od sebe neprecenljiv zaklad, ako ne dozna svoje naloge in zablodi na stranpota. Naj bi svoje strasti ujel krepko v vajeti, pa bi na živeljenjski cesti izverstno in hitro vozil in daleč prišel. Ko bi drugi s svojimi »čednostnimi«
naravami krevali daleč zadaj, bi mogel vse prehiteti in se bližati velikim in visokim ciljem. Ne bi mu bilo treba niti vprašati, kako, ampak kam? Hoteti in storiti bi postalo eno, volja bi narekovala tudi že dejanje.

Vsi veliki ljudje, ki so v živeljenju kaj pomembnega storili, so bili strastne narave, polni energije. Enako heremo v živeljenju mnogih velikih svetnikov, od sv. Pavla apostola in sv. Jeronima dalje, da so se tudi močne nižje sile v njih javljale, ki so jim dajale mnogo opravlka. Nižja narava se vedno trudi v človeku za nadoblast, kar nujno izziva srdit boj z višjo, duhovno naravo. V boju pa sile rastejo, odpornost se jači. Čim pogostejši in silnejši boji, čim bolj je napadan duhovni človek in čim bolj trdo se brani, tem bolj se krepi volja in rastejo moči. Duh se okrepi in navadi, da triumfira nad telesnostjo. Ponosna samozavest spodbuja k novim zmagam. Gospodstvo na znotraj daje neka sigurnost na zunaj; vse to pospešuje rast v dovršeno osebnost.

Ej, Jožko moj, nič ne bodi nesrečen, če se pretaka po Trojih žilah vroča peneča se kri in ne limonada! Naj Ti bo v tem le poročstvo, da je naloga, ki jo imaš v živeljenju, velika in važna! Povem Ti, da si podoben gospodarju, čez čigar travnike drvi gorski potok. Če je zaspan zanikernež, bo gledal, kako se mu potok razliva preko travnikov, ga zasipa z gramozom in odnaša rodovitno zemljo. Toda, mesto da bi sebi potrkal na prsi, bo kajpada dolžil potok vse nesreče.

Če pa je mož na svojem mestu, bo dirjo silo hudojurnika izbral v svoj prid. Utesnil ga bo v ozko, globoko strugo, postavil močne jezove, nato pa zgradil mlin in žago, ki mu bosta nosila bogate denarce. In vsi oni, ki stanujejo spodaj ob mirnih, težkih vodah, bodo vozili k njemu na žago in mlin. — Zahvali Boga, če imaš strastno

naravo! Izvrstno Ti more služiti le tako, glej, da ji ne prepustiš gospodstva. Prav Ti lahko postaneš rešitelj in vzor brez števila pomoči potrebnim.

Priljubljen pa bodi, da bo boj hud in dolg, marsikdaj se poleže šele v mrtvaškem polu. Narava je pa trajna dediščina, ki jo nosimo s seboj, je inštrument naše duše, ki se ne da odložiti, kakor obleka in nagnjenje, ki nam je vrojeno, in kakor nadležen brencelj, ki ga odženeš z zamahom.

Spolni nagon je pa med vsemi najmočnejši, vedno si prizadeva, da bi pridobil našo voljo. Tudi če ga zavrneš sto- in tisočkrat, ne obupa, vedno znova poskuša in sladko prigovarja, da je vsa Tvoja sreča v tem, da se mu vdaš. Zna se na vse načine sladkati, pri vsaki priliki predloži svoje želje, če le malo popustiš, že je na tem, da te docela preмага. Polasti se vseh Tvojih čudov, usužnji si domišljijo, le da bi premotil voljo k predaji.

In kakor da bi vse to še ne bilo dovolj, mu služi še cela množica pomagačev, ki skušajo s silo ali zvijačo vdreti v dušo. Knjige, slike, časopisi, kino, gledališča itd. — povsod ima zaveznike. Kaže ti zglede drugih, da bi tudi Tebe prisilil k predaji. Posebno izvrstno mu služi alkohol, ki zamegli duha in razburka strasti, da človek ni več gospodar samega sebe. Opolzke šale in proslavstva lahkomišelnih tovarišev, ki so že v njegovi službi, naj Te zmedejo, da stopiš tudi Ti med njegove častilce. — Prepričevalni izreki brezvestnih izobražencev, mogoče celo zdravnikov, na Te uverijo, da je zdržno življenje nemogoče, nenaravno, naravnost zdravju škodljivo.

Prilike za greh niti iskati ni treba. Tudi če bežiš, gre strast za Teboj in se Ti ponuja v roži ljubezni ali čaši naslade. Treba je le privoljenja... Mogoče stojiš sam sredi pokvarjene družbe kakor otok sredi močvirnega blata. Vse drugo okrog Tebe ima za vodilo življenja uživanje. Nastajaj se prijatelj na radostih življenja, Ti kličejo, ne odklanjaj opojne čaše, ne pusti, da ostanejo najlepše rože nepotrgane! — Samo enkrat si mlad! —

Na vse te reči moraš biti pripravljen, če storiš sklep: hočem ostati čist! Izzval si orjaški boj, v katerem je vse, kar je pri zemlji, proli Tebi, ki se hočeš dvigniti višje.

Toda pogum, mladi vitez! Zmagali so drugi, zmagal boš tudi Ti. V prihodnjem pismu Ti ponudim nekaj sredstev, ki naj podpro Tvojo voljo in sklep. Do tedaj pa se drži kakor cel fant! Bog Te živi!

Tvoj brat Janez.

To in ono

Telovadba in sport.

Portal orlovskega Stadiona. Na str. 188 prinašamo sliko portala našega Stadiona ob Dunajski cesti v Ljubljani, kakor bo izgledal — razen slik pod stropom in štirih jamborov z orli in zastavicami — že prihodnjo pomlad. Stavba bo v resnici umetnina prve vrste, v čast zlasti arhitektu-umetniku, vsem pa, ki ga z ljubeznijo in žrtvami gradimo — v veselje in ponos.

Hrvaški Orel. Splitsko orlovsko okrožje je letos organiziralo prav dobro uspela zleta v Metkoviću in v Grohotah na otoku Šolti. Obeh prireditve se je udeležil tudi splitski škof dr. Kl. Bonefačić. — Prireditve v Metkoviću, ki se je vršila 4. julija 1926 o priliki proslave »Katoliškega dneva«, se ni udeležila le Dalmacija, temveč v častnem številu so sodelovala pri prireditvi tudi društva iz Hercegovine. Po slovesni sv. maši se je vršilo veliko zborovanje, na katerem so govorili katoliški javni delavci. Ljudstvo je pokazalo, da misli katoliško in noče slediti demagoškim lažem. — Na otoku Šolti pa se je vršila prireditve 1. avgusta, ravno tako v proslavo »Katoliškega dneva«. Na tej prireditvi je govoril tudi splitski škof. Pri popol-

danskem orlovskem nastopu so se v pozdravnem govoru naglašale zlasti tri ideje, ki vodijo in družijo Orle: krščanska, demokratska in hrvaška. — Na orlovskem zletu v Požegi (Slavonija), ki se je vršil 8. avgusta, se je pokazalo, kako je orlovska misel prodrla že v najširše narodne sloje. Ob tej priliki se je vršil tudi občni zbor H. O. S., na katerem je bil izvoljen na novo ves dosedanji odbor; nova moč je le dr. A. Juretič.

IV. mednarodni skavtski kongres se je vršil v Švici v Kanderstegu. Delegati češko-slovaških skavtov so izrazili željo, da bi se prihodnji kongres vršil l. 1929. v Pragi. Tokrat bodo po svetu splošno praznovali 20-letnico skavtskega gibanja, na Češkem pa 10 letnico češkoslovaških skavtov. Računajo, da bi se tega kongresa udeležilo do 20.000 češkoslovaških skavtov, okrog 5000 pa bi jih prišlo iz vnanjih držav. (Takrat bo v Pragi tudi slovanski orlovski tabor. Ali bo šlo to skupaj? — Ur.)

Iz Primorja. V Dornbergu so se, kot smo že poročali, vršile 22. avgusta prosvetne in telovadne tekme. Slednje so obstojale iz tekem vrst in tekem posameznikov. Vrste so tekmovali v redovnih in prostih vajah, v skoku z zaletom v višino (1.20 m brez deske)

in daljavo (3.50 m), v suvanju krogle (12 m z obema rokama) in v teku na 100 m (14 sekund). Od dosegljivih 77 točk si je največ točk, 66.64, priborila idrijska tekmovalna vrsta. Posamezniki pa so tekmovali na drogu, bradlji, krogih, v skoku z zaletom v višino (1.30 m brez deske) in v daljavo (4 m), v suvanju krogle (13 m z obema rokama) in v teku na 100 m (13 sekund). Dosegljivih točk je bilo 99. Prvenstvo v Prosvetni zvezi včlanjenih telovadcev si je priboril tehnik Mirko Troha, član idrijskega odseka z 92.75 točkami. (Kakor čujemo, so ta telov. društva razpuščena. Ali res? — Ur.)

Proti alkoholu. Na 45. kongresu nemških zdravnikov v Eisenachu (na Saškem v Nemčiji), ki je zastopal skoro 39.000 nemških zdravnikov, je bil po predavanju ministerialnega svetnika dr. Bayerja o pomenu alkoholnega vprašanja za ljudstvo in državo sprejet sklep, ki med drugim pravi sledeče: »45. kongres nemških zdravnikov vidi v sedanjih višini uporabe alkohola nevarnost, ki predi ljudskemu zdravju, na kar je treba še toliko bolj paziti, ker se tekom zadnjih let povprečna uporaba alkohola celo veča. Zato kongres zahteva, da se država, občine in privatne organizacije postavijo temu v bran in da se kar najstrožje izvršujejo že obstoječi predpisi v varstvo mladine. Kot primerna sredstva, da se onemogoči tolikšna uporaba alkohola, se zdi zdravniškemu kongresu podpiranje sportnega gibanja, pospeševanje zidanja novih poslopj, ki naj bi imela zraven majhne vrtove, dalje skrb merodajnih krogov za ugodne delovne pogoje, za dobro in koristno izobrazbo in razvedrilo.

Nemška visoka šola za telovadbo (Deutsche Hochschule für Leibesübungen) v Berlinu je začela izdajati posebno zbirko knjig telovadne in sportne vsebine (Handbuch der Leibesübungen). Zdaj je izšel že 7. zvezek te knjižnice z naslovom: Wandern (Fritz Eckhardt). V knjigi podaja pisatelj navodila, kako naj se organizirajo daljši izleti in razpravlja o tem, koliko koristi nudi v telesnem in duševnem oziru vsako potovanje. — V listu »Die Leibesübungen«, ki izhaja v Berlinu in je tudi delno glasilo omenjene visoke šole, pa priobčuje ta šola sportno-zdravniško literaturo 1923—1925. Našteta so večinoma vsa dela, ki so izšla v nemškem, italijanskem, francoskem in angleškem jeziku.

Učite se esperantskega jezika! Dandanes je mednarodni občevalni jezik (esperanto) že jako razširjen. Vršijo se vsako leto mednarodni kongresi, na katerih govore v esperantskem jeziku najrazličnejši zastopniki narodov. Letošnje leto se je vršil XVIII. tak kongres v Edinburgu. Esperantisti izdajajo tudi več listov v esperantskem jeziku; eden izmed najstarejših je revija »Espero Katolika«. Češkoslovaški katoliški esperantisti imajo svojo lastno organizacijo, imenovano »Zveza kat. esperantistov«. Med francoskimi telovadci, ki so se udeležili brnskega orlovskega tabora, je bilo več esperantistov. V

»Orlu«, glasilu češkoslovaških Orlov, je izšel daljši članek, ki priporoča učenje tega mednarodnega občevalnega jezika; na ta način bi mogli dopisovati z več narodi, ne da bi se bilo treba učiti vsakega jezika posebej, ampak bi zadostovalo le znanje esperantskega jezika.

Raznoterosti.

Priobčuje dr. Vinko Šarabon.

20 kilometrov na uro! Če vozi kolesar 20 km na uro, pravimo, da povprečno dobro vozi. Svetovni rekord je 42.538 km, ima ga Anglež Southall. Če nam kdo reče, da leti v eni uri 15 km daleč, se nam to že precej zdi; z vsakim kilometrom raste naše začudenje. Nurni na primer je pretekel 10 km v 30 minutah in 6 sekundah. Dolgo so se povpraševali, katera je ona razdalja, ki jo premaga človek v eni uri, če teče. Slišalo se je to in ono; a dokler ni kontrolirano in zapisano, ni vse skupaj nič. — Prvič je bil rekord na uro uradno priznan leta 1863. Napravil ga je Indijanec Bennet, ki so mu rekli »jelenova noga«; tako hiter je bil. Tekel je 18 km in 589 m; in ta rekord je obstojal celih 34 let, do leta 1897. Takrat je slavni tekač Fred Bacon pretekel v eni uri 250 metrov več kot Bennet, rekord je bil 18 km in 839 metrov. Leta 1899. je šlo spet malo naprej za 39 metrov, Anglež Harry Watkins je tekel 18 km in 878 metrov. In spet je pretekla dolga vrsta let, preden je šlo za nekaj metrov naprej. Eden največjih tekačev vseh časov je bil Francoz Jean Bouin, povsod po Francoskem vidiš spomenike, postavljene njemu na čast. V svetovni vojni je padel, slavijo ga kot narodnega junaka. Leta 1913. je tekel svoj največji tek, tek na uro. Nasproten je bil veter, a runda za rundo se je odvijala; ko je počil strel, ki je naznanil konec ure, je udaril Bouin z nogo ob tla in je rekel: »Bilo je.« In je bil res postavljen nov svetovni rekord, 19 kilometrov in 21 metrov, za 143 metrov več kot prej. In spet je preteklo 13 let, pa rekord Bouinov še zmeraj stoji, prišli so mu blizu, prekosili ga niso. Morda ga bo Nurni, ki hoče zapisati na svojo zastavo vse tekaške rekorde od 800 metrov do maratonskega teka. Morda bomo brali: 20 kilometrov na uro!

Nove knjige.

Poroča urednik.

Božji dnevi. 36 govorov za življenje s Cerkvijo. V stolni cerkvi sv. Nikolaja v Ljubljani govoril dr. Mihael Opeka, stolni kanonik in učitelj cerkv. govorništv na vseučilišču v Ljubljani. 1926. Založila prodajalna Ničman. 328 str. Cena Din 42. — To je že dvanajsta knjiga govorov slovitega ljubljanskega stolnega pridigarja. V teku šestih let — kar časa namreč dr. Opeka vrši to službo — so njegovi govorni našli široko

pot ne samo med številno in izbrano poslušalstvo ljubljanskih meščanov, temveč (tiskani) tudi v svet in sicer tako, da ga v naši ožji domovini že skoro ni kraja, kjer bi njegovi govori ne bili prav nič poznani, čemur se na časten način pridružuje dejstvo, da tudi kraji naše širše domovine vsako dr. Opekovo knjigo sprejmejo in pozdravijo z nenavadno laskavimi priznanji. Saj dr. Opekove knjige v resnici tudi zaslužijo pozornost in priznanje. Dr. Opeka je namreč umetnik, ne samo kot govornik, temveč tudi kot pisatelj. Na način, kakor ga najdeš v slovenskem slovstvu (ne samo cerkvenogovorniškem!) menda samo pri njem, te objame njegova beseda s posebno silo. Nehote se vdaš sili te besede in ji slediš, da tistemu, kar slišiš, verjameš, da tistemu, kar zajameš, pritrdiš, in da postaneš voljan in močan izpolniti in izvršiti vse, kar govornik od tebe zahteva. Ravno pri njem čutimo na izreden način tisto čudovito moč govornišva, ki jo je tako krepko opisal sv. Pavel (Hebr 4, 12), moč, ki popolnoma dosega svoj namen. — Tudi pričujoča zbirka govorov razodeva vse to. Poleg tega se zdi ta knjiga kakor nalašč za dobo, ki v njej živimo in ima zato poleg vsega še to prednost, da na poseben način pridiguje. Tistim, ki se Cerkev odtujujejo — koliko jih je dandanes ne samo po mestih (da bi jim kdo to knjigo v roko dal!) — bo knjiga svetilnik na izgrešeno pot življenja, da se vrnejo in iznova zažive življenje božjih dni. Vsem drugim bo pa knjiga kakor koledar, da, kakor evangelij, ki nam bo — sleherni dan skozi vse leto pri roki! — tolmač liturgije svetih dni, tiste, ki pridiguje mogočnejše, ljubeznivejše, uspešnejše nego vsi pridigarji in je tako zmožna, da neprestano uravnava naša pota za pravo življenje s Cerkvijo. Zato smelo trdimo, da je ta knjiga brez dvoma najdragocenejša — ker najpotrebnejša —, kar jih je doslej izšlo izpod spretnega peresa govornikovega. — Knjigo vsem prav toplo priporočamo. Zlata vsebina je neprecenljiva v primeri z morda precejšnim zneskom. A takega denarja se nam ni treba nikoli škoda zdeti! Zlasti sezite po knjigi vse knjižnice. Obenem prav toplo priporočamo tudi vse prejšnje knjige.

Molière: *Scapinove zvijače*. Komedija v treh dejanjih. Prevel Niko Kuret. Ljudskega odra 8. zvezek. Jugoslovska knjigarna 1926. Cena 18 Din. — Za predpust in podobne prilike naravnost izborna delo. Bralec

in gledalec se morata smejati od prvega prizora pa do zadnjega prav do solz. Škoda, da te igre Slovenci že prej nismo poznali, ko jo po svetu poznajo že 250 let. Igra zahteva samo 7 moških in 3 ženske vloge. Navodila za predstavljanje so zelo bogata, zato bo ta igra res dobrodošla vsem odrom. Prav toplo jo priporočamo.

Urednikov radio.

Orlovski praznik. Praznik Brezmadežne, dne 8. decembra, je orlovski praznik, ki ga po odsekih obhajate v smislu Poslovniaka, § 123.

Umrli člani. V smislu sklepa predsedstva O. P. na seji dne 19. oktobra t. l. pozivam vse orlovske odseke, da se vseh umrlih članov spominjate v »Mladosti« s kratkim dopisom. Dopisu priložite, če le mogoče, tudi sliko rajnega, da jo »Mladost« objavi. Bratje, kažimo ljubezen do svojih pokojnih bratov v dejanju in resnici!

Duhovnih vaj v jezuitskem Domu v Ljubljani se pridno udeležujte! Mislite pri vsaki priliki na to, kako boste zbrali vsoto 120 Din. Kakor se je pri nas udomačila navada (ki je obveznost) prejemati ob orlovskih praznikih sv. zakramente, tako naj bi se udomačila čim pogostejša duhovna obnova.

Knjige o sv. Alojziju, ki so bile poslane na odseke, zagotovo obdržite! Malenkostni znesek boste povsod zmogli.

Radio se je nekaterim močno zameril. Zato molči.

Tolmačev nabiralnik.

Inteligenea: omikani del naroda, razumništvu;

demokracija: samovladje, ljudovlada;
demagog: sleparski voditelj ljudstva;
debatirati: pričkatati se, razgovarjati se;
apetit: tek, slast do jedi;
stadij: stopnja, doba;
higiensko: po pravih zdravstva;
provizoričen: začasen.

Mali oglasi.

SLUŽBE IŠČE mizarski delovodja, ki je absolviral mizarsko mojstersko šolo v Ljubljani, bil več let tajnik odseka, za časa vojaškega službovanja služil v pisarni in je zmožen strojepisja, srbohrvaščine in pisarniškega poslovanja, deloma tudi nemščine. Želi mesta pisarja v lesni industriji. Gre najraje za lesnega manipulanta. Natančen naslov se izve v pisarni O. P. v Ljubljani.

Iz kraja v kraj

Koroško orlovsko okrožje.

Dne 11. julija je imelo Koroško orlovsko okrožje v Šmartnem pri Slovenjgradcu svojo javno telovadbo, ki je v splošnem izpadla dobro. Glavna ovira, da ni bilo vse, kakor

bi moralo biti, je bilo vreme. K nekaterim točkam pripomnimo sledeče: Vodstvo nastopa t. j. telovadbe, bi naj bilo v energičnejših rokah. Sicer je bilo prihajanje in odhajanje v redu, vendar so bili razstopi pre-

cej nesigurni. Takisto so bile skupne proste vaje izvedene s premajhno preciznostjo ter ostrojtjo. Vsekakor pa je grajati kritije članov. Sploh je opaziti, da se v odsekovnih telovadnicah proste vaje premalo goje, ali pa telovadci ne prihajajo dovolj vztrajno k vajam. Pred nastopom je treba vselej izvesti revizije, pri kateri naj se za javni nastop odobre le dobri telovadci. Vsakemu načelniku se pa priporoča neustrašenost in vestna priprava za poveljevanje. Saj zato so načelniki-vodniki, ki so sami neustrašeni ter dajejo s tem pogum tudi drugim. Doma je paziti na natančno izvršen gib posameznika, ker se ista napaka ob nastopu takoj pozna. Pomisliti je, da nas ne gledajo samo »naši«, temveč tudi »drugi«, ki prihajajo z vsemi mogočimi nameni na naše prireditve. Vsekakor pa manjka (skoro povsod) trdne discipline, vztrajne volje in odločnosti. Za prihodnjo poslovno dobo bodi naloga okrožnega odbora, da vcepi v svoje očseke vse te tri lastnosti. Z dosegom tega, je doseženo vse. Tudi redovnim vajam je manjkalo mnogo sigurnosti. Orodna telovadba, izvedena pred dežjem, je žela mnogo priznanja. Za vaje izvedene v dežju, se pa sodba sploh ne sme izrekati. Manjkali so naraščajniki. Tudi oni se naj, če je le količkaj možno, utrjujejo napram vremenskim neprilikam. Za prihodnjo okrožno prireditev pa bi bilo pripraviti pestrejši in zanimivejši spored. (Morda tudi kakšno skupinsko vajo!) Upam, da je ta kritika dobrodošla, ker je pisana z dobrim namenom. Bog živi!

Tratarska orlovska srenja.

Prireditev tratarske orl. srenje 22. avgusta je splošno lepo uspela. Pred društvenim domom na Trati se je uredil lep sprevod, ki je z godbo gasilnega društva iz Skofje Loke na čelu odkorakal skozi Gorenjo vas na telovadišče na Hotavljah, kjer se je vršila skušnja za nastop. Po skušnji smo odkorakali v cerkev k litanijam, pri katerih so odpevali pevci štirih cerkvenih zborov. Nastop na telovadišču je otvoril br. srenjski predsednik, na kar sta govorila g. Miklavčič, bančni uradnik iz Ljubljane, in br. podpredsednik odseka Poljane I. Pirkovič. Br. R. Kavčič pa je nastopil z lepo uspešo deklamacijo. Proste vaje članov, članic, mladenk, gojenk, mladcev in nižjega naraščaja, so bile splošno dobro izvedene. Uspel pa ni štafetni tek, za katerega ni bilo poprej skušnje, kar nam je zopet pokazalo, da brez vaje in skušnje ni uspehov. Sploh je večje oklahko opazilo pri celi prireditvi, da ji manjka podrobno pripravljen spored. Orodni telovadci odsekov Žiri in Trata pa so želi od številnega gledalstva obilo priznanja. Telovadbi je sledila prosta zabava s srečolovom in šaljivo pošto, ki je pripomogla, da je prireditev tudi v gmotnem oziru dobro izpadla. Ob nastopu mraka pa smo se zadovoljni razšli želeč si, da se prihodnje leto s pomnoženimi močmi zopet snidemo.

Kamna gorica.

† Bratu Antonu Rozmanu v spomin.

Dne 12. septembra zjutraj nam je naznanil mrtvaški zvon, da je umrl naš dobri član br. blagajnik Anton Rozman. Deloval je pri odseku ves čas po vojni prav do zadnjega meseca pred smrtjo. Bil je navdušen Orel in nam je vedno v najbolj kritičnem položaju, ko smo skoro pri vsaki seji obravnavali ali naj odsek obdržimo ali razpustimo, navdušeno govoril, naj ga obdržimo, saj so za nami mladeči, ki kmalu dopolnijo 17. leto in potem pričnemo z novimi močmi. Res je to dočakal, toda njegove moči so bile takrat že pri kraju. Dolgo se je upirala njegova čvrsta narava razjedanju jetike, ki jo je dobil potem, ko je od vojakov prinesel malarijo. Star je bil pokojni šele 26 let. Kako je bil povsod priljubljen, je pričal njegov pogreb. Udeležili smo se ga v kroju vsi člani domačega odseka in tudi od sosednih odsekov. Br. telovadci so ob njegovem mrtvaškem odru držali 8 ur častno stražo. Pogreba so se udeležili tudi domači gasilci, ki jim je bil pokojni poveljnik in velika množica domačinov. Pevski zbor mu je zapel tri žalostinke in dva govornika sta se v imenu vseh z ganljivimi besedami poslovila od njega, in skoraj ga ni bilo očesa, ki bi ne bilo solzno ob odprtem njegovem grobu. — Dragi Tonček! Pre-rano si nas zapustil, toda Tvoj spomin nam bo ostal neizbrisen. Počivaj v miru, vidimo se nad zvezdami. — Kamnogoriški Orli.

Sv. Jurij ob Taboru.

Leta 1920. se je naš odsek poživil s polnoma novimi člani. Za predsednika je bil izvoljen g. kaplan Jože Kavčič in je ostal predsednik do svojega odhoda, t. j. do oktobra leta 1925. — Leta 1922. smo si nabavili

prapor, delo mariborskih šolskih sester po načrtu ge. Helene Vurnikove. Blagoslovitev prapora je izvršil g. dr. Franc Ks. Lukman, sedanji rektor ljubljanske univerze in šentjurski rojak. Zastavi je kumovala njegova sestra Zofija Lukman por. Golavšek. Blagoslovitev se je izvršila na prvi odsekovni prireditvi, pri kateri je sodelovala tekmovalna vrsta O. P. Prireditve je uspela v splošno zadovoljnost vse Savinjske doline in v veliko zadoščenje domačega odseka. Prireditve se je udeležilo okoli 3000 ljudi. — Leta 1923. smo si nabavili več orodja (bradljo), telovadne obleke in oder. — V letih 1924. in 1925. smo priredili več gledaliških predstav in telovadno akademijo. — Letošnje leto, dne 19. septembra, smo priredili odsekovno javno telovadbo, ki je izpadla v splošno zadovoljnost vseh naših prijateljev. — 4. oktobra lansko leto smo pokopali brata Lovra Juhart. Bil je vedno zgleden in požrtvovalen član, poln navdušenja za katoliške vzore. Pri veličastnem pogrebu k večnemu počitku ga je spremlilo zelo veliko ljudstva. Počivaj v miru!

Ziri.

Ako se ozremo na delovanje našega orlovskega društva, opazimo takoj, kako se spreminja njegovo življensko površje, sedaj se dviga, sedaj zopet pada. Kakšen je življenski tok v našem »Orlu« in kaj prav za prav delajo naši fantje? Par podatkov nam to pojasni. — Ko je prišla okrožnica O. P. glede razpeščavanja srečk za »Stadion«, se je naš »Orel« izkazal v tem oziru kar najbolje, dasiravno je bila v Žireh samih loterija za župno cerkev. Pred tem se je pa odselek že odkupil s potrebno vsoto za »Stadion«, tako da ni na zadnjem mestu pri delu za zgraditev te naprave. — Par let sem že prireja samo domače orlovsko društvo javne nastope, kjer se pokaže, kaj dela in kaj se tekom leta fantje naučijo. Tudi letos so se prav dobro obnesli. V nedeljo 19. septembra so zopet pokazali domačinom fantje in mladci, dekleta in mladenke, kaj znajo. Pa tudi drugih prireditve se kolikor mogoče udeležujejo, bodisi okrožnih, bodisi srenjskih. Na poziv ekspoziture v Kranju je šlo k odkritju spomenika kralja Petra I. 1. avgusta 14 fantov, ki so morali veliko žrtvovati za dolgo in slabo pot radi slabe ceste do Škofje Loke. Srenjske prireditve 22. avgusta t. l. na Hotavljah pa se je udeležila cela orlovska družina. — Fantovski sestanki se vršijo zelo pogosto. Zlasti preteklo sezono so se fantje radi udeleževali teh večerov, kjer so se pomenili in slišali predavanja o najrazličnejših stvareh. Hvalevredno je omeniti, da se ne-

kateri fantje že sami pripravijo za kako predavanje. V tem pogledu, bratje, pogumno naprej! — K službi božji ob narodnih praznikih pošlje društvo vedno deputacijo treh članov v krojih. Procesije v Veliki noči in o sv. Rešnjem Telesu se udeleži vsaj 24 članov v kroju (več krojev žal nimamo). — Pohvaliti je treba zlasti nekaj bratov, ki se z vso vztrajnostjo in požrtvovalnostjo trudijo za prospeh in napredek orlovske misli med Žirovc. Imenoma jih ne bom navajal. Ločijo se sami takoj od onih, ki so manj delavni in takih je tudi nekaj, kar priznajmo odkrito! Vzrok temu pa je, ker se niso še dovolj zveličali v orlovski načela in ker jim manjka onega pravega katoliškega duha ljubezni do samih sebe, do bližnjega in do dela! O tem bi bilo dobro povsod veliko razmotrivati. Bratje, glejmo, da ne bomo v tem pogledu še padali, če ne bo naše delo zastoj, ampak dvigajmo se kot orel, čigar ime nosimo. — Bog živi!

Rogatec.

Ko sem bil zadnjič v Ljubljani na občnem zboru O. P., sem slišal pritožbo našega br. urednika, ki me je prav živo zadela. Zakaj tudi naš odsek je eden tistih, ki se tekom svojega obstoja še niti enkrat ni oglasil v »Mladosti«. — Da pa ne bodo bratje prestrogo sodili našo molčečnost, zato podajamo danes kratko poročilo o stanju našega odseka. — Ko je bil l. 1923. ustanovljen naš odsek z 12 člani, smo pač mislili, da bomo hitro napredovali, ker se je pokazalo navdušenje za orlovsko organizacijo. Toda kakor ima vsaka dobra stvar mnogo sovražnikov, tako smo jih imeli tudi mi, radi česar je začel naš mladi odsek hirati tako močno, da je stal dvakrat že ob robu prepada. Toda kakor po hudi nevihti in temni noči solnce zažari v lepši svetlobi ter oživi novo življenje, tako je oživel tudi naš odsek 1. maja 1926. Pristopili so novi člani, s polnim navdušenjem za novo življenje orlovske organizacije. Bilo je sicer težko delo, vendar ne brez uspeha. Tekom dveh mesecev je bil ustanovljen tudi krožek s 15 članicami, ki so neverjetno naglo napredovale, tako da so si že tekom enega meseca nabavile kroje. — S to mlado navdušeno četo smo letos 29. avgusta prvokrat priredili skupni izlet na fantovski tabor k Sv. Roku nad Šmarjem, in tam nastopili s deklamacijami in štirimi prostimi vajami. — Temelj za društveno življenje je položen, upamo da bomo napredovali z lepimi uspehi. Izvršiti nam je več stvari: dramatično prireditve z akademijo, ustanoviti mladce in Čebelico. — Bog živi! — Predsednik.

**„Brezalkoholna produkcija“, Ljubljana, Poljanski nasip 10/26,
pošlje vsakemu naročniku „Mladosti“ zanimiv
cenik brezplačno. Zahtevajte ga takoj: ne bo vam žal!**

Za šalo in zares

Uganke naših Orlov.

Urednik: Peter Bulkovič-Domen
Zgonik, p. Prosek (Italija).

1. Skrivalica »Grb«. (Iztok, Ljubljana.)

2. Magični kvadrat. (Miroljub, Kočevje.)

○	+	□
+	*	×
□	×	△

Postavi na mesto znakov zloge z dvema črkama tako, da boš čital vodoravno in navpično: 1. gozden sad, 2. molitev pri cerkvenem obredu, 3. stvarstvo božje.

3. Besedna uganka.

(Boris Hrovatin, Ljubljana.)

Amonjak, hask, pleskar, stih, Tone, vladika.

Iz črk teh besed sestavi pregovor.

4. Posetnici.

(Visoški, Ljubljana.)

LOVRO VODEB
TRSAT
d = z

KARLINA VAJT
ZALOG
a = o

Po knjigah, ki jih čitata, se spoznata, kaj sta!

Rešitev ugank je poslati v zaprtem pisnu (!) do 5. decembra uredništvu »Mladosti«, Ljubljana, Ljudski dom. Izžrebani rešilec vseh ugank dobi 1 dolar.

Rešitev ugank v 10. številki:

1. Spremenitev: »Zdravje«, »Mladika«. — 2. Številnica: Primož Trubar. — 3. Posetnica: Orlovski načelnik. — 4. Skrivalica »Meseec«: Noč ima svojo moč.

Vse uganke so prav rešili: L. Čampa, Kočevje; I. Kuštelj, Vrhnika; V. Boje, Kočevje; S. Lovšin, Kočevje; E. Boč, Kočevje; L. Domanjko, Zihlava; F. Horvat, Maribor; S. Jeglič, Ljubljana; K. Korban, Maribor; J. Vrhunec, Selca; O. Lodrant, Prevalje; P. Kusterle, Prevalje; Orlovski odsek Črnuče, D. Kocmut, Videm; M. Demšar, Malenski vrh; I. Kavšek, Smolenja vas; F. Prešeren, Smolenja vas; J. Jeromen, Mala vas; F. Sušteršič, Selca; Kat. prosv. društvo v Poljanah n. Loko; J. Prešeren, Novo mesto; M. Gande, Ljubljana; R. Čamernek, Poljane pri Lj.; J. Novak, Vižmarje; M. Starman, Št. Vid n. Lj.; F. Jurca, Št. Vid n. Lj.; A. Zalet, Št. Vid n. Lj.; I. Fink, Smolenja vas; J. Fink, Novo mesto; Orlovski odsek Šmihel pri Nov. m.; F. Strah, Zagreb; I. Čuderman, Tupalče; I. Počonik, Dobračeva; I. Gorišek, Vojnik; K. Kos, Vojnik; A. Sever, Št. Vid n. Lj.; F. Kolman, Bled; F. Mrlik, Smolčno; A. Orozel, Št. Ilj.

Izžreban je bil: Franc Modrinjak, Maribor.

Vsebina 11. štev.: Prosveti in omiki: Škender: Za praznik Brezmadežne. — Dr. Ulaga: Dobro smo volili. — F. Hrastov: Fantje, pišite v »Mladost! — F. Neubauer: Pred nočjo. — Br. Janez: Rimski mozaik. — F. Pengov: Znanost in vera. — Otokar J.: Kako smo potovali v Ameriko. — Orlovska pisma. — To in ono: Telovadba in sport. — Raznoterosti. — Nove knjige. — Urednikov radio. — Tolmačev nabiralnik. — Iz kraja v kraj. — Za šalo in zares. — Slike: Portal orlovskega Stadiona. — Priprave za rimske tekme: suvanje krogle. — † Anton Rozman.

Lične ilustracije in jasni klišeji

dajo reklami šele pravo lice!

Jugoslovanska tiskarna
Ljubljana, Kopitarjeva ulica 6

Klišarna - Litografija - Kameno-
in offset-tisk - Rotacija - Stereo-
tipija - Knjigo- in umetniški tisk

Salda-konti, štrance,
blagajniške knjige,
= amerik. žurnale =
odjemalne knjižice

itd. — nudi p. n. trgovinam po iz-
redno ugodnih cenah

knjigoveznica K. T. D.
v Ljubljani, Kopit. 6/II.

Prodajalna K. T. D.

(prej Ničman)

Ljubljana (poleg Jugoslov. tiskarne)

Vse pisalne potrebščine, po-
dobe, molitveniki, svetinje,
devocijonalije itd.

Svoji k svojim!

Naša domača Kolinska cikorija

Je izborna in izdatna.

Zelo priporočamo!

Edini slovenski zavod brez tujega kapitala je

Vzajemna zavarovalnica

v Ljubljani, Dunajska c. 17

Sprejema v zavarovanje:

1. Proti požaru: a) raznovrstne izdelane stavbe kakor tudi stavbe med časom gradbe; b) vse premično blago, mobilje, zvonove in enako; c) poljake pridelke, žito in krmo.
2. Zvonove proti razpoki in prelomu.
3. Sprejema v novoustanovljenem življenjskem oddelku zavarovanje na doživetje in smrt, otroške dote, dalje rentna in ljudska zavarovanja v vseh kombinacijah.

Skupno premagamo skupne težave!

L. Mikuš

Ljubljana
Mestni trg 15

priporoča svojo zalogo
dežnikov in solnč-
nikov in
izprehodnih palic.

Popravila točno in solidno.

TEODOR KORN

Ljubljana, Poljanska cesta 8

sa priporoča cenjenemu občinstvu
za izvrševanje vsakovrstnih

kleparskih in vodovodnih instalacij-
skih del ter za pokrivanje streh.

Vsa stavbna in kleparska dela v priznano
solidni izvršitvi. Proračuni brezplačno in
poštne prosto. Popravila točno in po
najnižji ceni.

Podružnica v TRSTU, Via Miramare 65,
ki jo vodi poslovodja g. Franjo Jenko.

Klobuke, srajce,

krauvate, dežne plašče, dežnike i. d. modno
blago kupite najceneje pri

'Amerikancu', Ljubljana, Stari trg 10.

Zahtevajte cenik!

Zahtevajte cenik!

Društvena nabavna zadruga v Ljubljani (Ljudski dom)

ima v zalogi:

vse potrebščine za kroj, telovadne obleke, telovadne čevlje,
poslovne tiskovine in knjige za odseke.

Tiskovine za Čebelico. — Zaloga knjig „Orlovske knjižnice“. — Zaloga vseh potrebščin
za šminkanje igralcev. — Sprejema vloge v Centralno Čebelico.

Kupujte pri lastnem podjetju!

Kupujte pri lastnem podjetju!

„Jugometalija“ r. z. z o. z.

splošna kovinska industrija izdeluje vsakovrstne bakrene,
kolle kakor tudi vsakovrstne druge pločevinaste predmete.

Telefon 729

Ljubljana, Kolodvorska ul. 18

Telefon 729

Jugoslovanška knjigarna v Ljubljani

Jurčič Josip, Spisi. Uredil dr. Ivan Grafenauer. 10 zvezkov po Din 16.—, vezani
po Din 20.—.

Glaser, Zbirka slov. narodnih pesmi. Din 16.—, vezano Din 20.—.

Oregorčič, Poezije. I. zvezek. Din 16.—, vezano Din 20.—.

Miran Boris (Stritar), Strunam slovo. Din 6.—, vezano Din 10.—.

Burnett-Pribil, Mali lord. Roman. Din 20.—, vezano Din 30.—.

Širok, Slepi slavčki. Kratke povesti. Din 18.—.

Bevk, Rablji. Povesti. Din 20.—, vezano Din 30.—.

Bevk, Faraon. Povesti in slike. Din 28.—.

Cankar, Moje življenje. Din 16.—, vezano Din 20.—.

Erjavec Franc, Izbrani spisi. I. Din 16.—.

Kellermann-Velikonja, Tunel. Socijalni roman. Din 24.—, vezano Din 30.—.

Meško, Dve sliki. Povesti. Din 20.—, vezano Din 36.—.

Pregelj, Joannes Plebanus. Povest. Din 30.—.

Pregelj, Zgodbe zdravnika Muznika. Zgodovinska povest. Din 14.—.

Tagore, Povesti. Din 12.—.

Erjavec, Slovenci. Zemeljepisni, zgodovinski, kulturni in gospodarski pregled.
Osnovi za predavanje. Din 40.—.

Dostojen, Pravila za oliko. Din 30.—.

Ceniki so brezplačno na razpolago!

Jugoslovanška knjigarna v Ljubljani

Mladost glasilo Orlovske Podzveze v Ljubljani, izhaja 17. v mesecu.
Urejuje Jože Jagodic, Ljubljana, Pred škofijo 4. — List
izdaja konzorcij „Mladosti“ v Ljubljani (Dr. Joža Basaj, Ljubljana, Dunajska c. 38). —
Tiska Jugoslovanška tiskarna v Ljubljani (K. Čeč). — Upravišтво je v Ljubljani, Ljudski
dom (pisarna Društvene nabavne zadruge). — Uredništvo je v Ljubljani, Ljudski dom
(Orl. Podzveza). — Naroča se: Upravišтво „Mladosti“, Ljubljana, Ljudski dom. —
Naročnina: Za redne člane in starešine brezplačno, za vse druge Din 30.— letno;
posamezna številka Din 2.50. Za naročnike izven Jugoslavije po dogovoru.